

СПОСТЕРЕЖЕННЯ ЗА АКЦЕНТУАЦІЄЮ УКРАЇНСЬКИХ АД'ЄКТОНІМІВ

Лариса ГУЦУЛ (Кіровоград, Україна)

У пропонованій статті досліджуються особливості наголошення українських ад'єктонімів. Підкреслюється, що при всій своїй специфічності система наголошення відтопонімних прикметників підпорядковується основним акцентуаційним законам української мови. Встановлюються типи акцентних опозицій в ад'єктонімному словотворі та аналізуються морфологічні функції наголосу. Констатується, що домінуючим є процес збереження наголосу твірного слова.

Ключові слова: ад'єктоніми, система наголошення ад'єктонімів, акцентуаційні закони, типи акцентних опозицій, відтопонімні прикметники, морфологічні функції наголосу, твірне слово.

In the article, suggested peculiarities of the stress of Ukrainian adjetonyms are investigated. It is underlined, that, having all its specific features, the system of the stress adjetonyms is subordinated to main accentological laws of Ukrainian language. Some types of accent oppositions are regarded in otoickonymic adjectives. The morphonological fuction of stress is being analysed. It is stated that the dominant is the process of preserving the accentuation of the formed word.

Key words: adjetonyms, system of the stress adjetonyms, accentological laws, types of accent oppositions, otoickonymic adjectives, morphonological fuction of stress, formed word.

Постановка проблеми. Для сучасних ономастичних студій проблема наголошення українських відтопонімних прикметників залишається актуальною, тому що, по-перше, акцентологічна система ад'єктонімів майже не досліджена; по-друге, вивчення акцентуації відтопонімних прикметників дає необхідні відомості для аналізу акцентологічної системи української мови в цілому. Простудіювавши наголос близько 7 тисяч ад'єктонімів, ми дійшли висновку, що акцентуація відтопонімних прикметників є специфічною і тому її треба розглядати як окремий напрям ономастичних досліджень – системно, цілісно, у взаємозв'язках з іншими явищами. Важливим також є те, що правильне наголошування відтопонімних прикметників українцями – це одна із ознак мовленнєвої культури людини, адже той, хто неправильно наголошує слова, демонструє свою мовленнєву неграмотність і некомпетентність. Тому доцільно звернути увагу на культуромовний аспект, зокрема на правильне наголошування носіями мови, особливо в професійній комунікації, як українських назв населених пунктів, так і відтопонімних прикметників та назв жителів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Вивчення наголосу сучасної української мови пов'язане передусім з науковими доробками О. О. Потебні, Л. А. Булаховського, В. Г. Скляренка, В. М. Винницького, З. М. Веселовської, В. Б. Задорожного, А. П. Білоштана, О. В. Романченка та ін. Дослідження української акцентології останніх десятиріч свідчать про інтерес до наголосу як морфологізованої одиниці: йдеться про розкриття морфологізованості наголосу з проєкцією на явища морфеміки і процесу словотвору (В. Б. Задорожний, П. В. Мацьків, Т. І. Товкайло та ін.). Також виникає інтерес до проблеми акцентної варіантності (В. М. Винницький, З. М. Веселовська,

О. В. Романченко, Б. Р. Пристай, Т. Г. Юрчук). Постановку проблеми наголосу як морфологічного явища знаходимо в працях В. Г. Чурганової, В. В. Лопатіна, А. А. Залізняка, О. Г. Устиної, А. К. Поливанової, В. А. Редькіна та ін.

Вивчення українського наголосу проводиться в різнопланових аспектах. Але в центрі уваги вчених перебуває акцентуація слів апелятивної лексики. В українському мовознавстві вперше на наголошення відтопонімних похідних звернув увагу В. О. Горпинич [1], який виявив акцентологічні закономірності наголосу ад'єктонімів, дослідив вплив наголосу на дериваційні процеси у відокремлених похідних. У російському мовознавстві лише в працях О. В. Суперанської аналізується наголос ономастичної лексики [7, 8].

Мета та завдання дослідження. Тому метою публікації є дослідження особливостей наголосу українських відтопонімних прикметників, показ специфіки акцентології ад'єктонімів, яка має свою відносно самостійну систему. Реалізація цієї мети передбачає розв'язання таких завдань: 1) проаналізувати акцентні особливості наголосу ад'єктонімів; 2) дослідити систему акцентуаційних моделей ад'єктонімів та з'ясувати типовий наголос у них; 3) виявити морфологічні функції наголосу в ад'єктонімному словотворі та виділити типи акцентних опозицій; 4) встановити основні тенденції в наголошуванні українських відтопонімних прикметників.

Виклад основного матеріалу. Система наголошення українських відтопонімних прикметників досліджується нами комплексно – з фонетичного, семантичного та словотворчого боку, адже наголос багатифункціональний і залежить від багатьох чинників, які перебувають між собою у нерозривному зв'язку.

Наголос в ад'єктонімах може падати: на перший, другий, третій, четвертий, п'ятий, рідко – шостий та сьомий склади. Зафіксовано ад'єктонімів з наголосом на першому складі (Я/блуниця Чрв – я/блуницький) – 1078 (16,5 %), другому складі (Чуди/н Жт – чуди/нський) – 2498 (39 %), третьому складі (Слобі/дка Чрв – слобідський/й) – 2325 (36 %), четвертому складі (Коло/дяжна Хрк – колодяжна/нський) – 447 (7 %), п'ятому складі (Володі/івці Вн – володієве/цький) – 96 (1,5 %), шостому складі (Кам'янокостува/те Мк – кам'янокостува/тський) – 5 (0,05 %), сьомому складі (Кучерявоволоди/мирівка Хрс – кучерявоволоди/мирівський) – 1 (0,01 %).

Випадків наголошення восьмого, дев'ятого та десятого складів не зафіксовано, хоча довжина ад'єктонімів можлива до десяти складів. Найчастіше наголос в українських ад'єктонімах падає на другий склад (39 %).

Якщо розглядати наголошення ад'єктонімів у зворотному (інверсійному) порядку, то виділяються окситонні ад'єктоніми – наголос у яких падає на кінцевий склад (Млинки/ Чрв – млинський/й, Вечі/рки Пл – вечірський/й), їх зафіксовано в українській мові 166 (2,5 %) та неокситонні – наголос у яких падає не на кінцевий склад (Ізю/м Хрк – ізю/мський, Леу/хи Вн – леу/ський), їх зафіксовано 6284 (97,5 %). До неокситонних належать парокситони (Дороші/вка Мк – дороші/вський) – 3364 (52,5 %); пропарокситони (Чапа/євка Зп – чапа/євський) – 2712 (42 %); пропропарокситони (Бі/ликівці Вн – бі/ликівський) – 205 (3 %). Нами також виявлено три ад'єктоніми з наголосом на п'ятому від кінця складі – пропропропарокситони (Ти/хоновичі Чрк – ти/хоновицький, Все/володівка Вл – все/володівський, За/болотове См – за/болотівський). Найтиповішими є неокситонні парокситонні ад'єктоніми (52,5 %).

Акцентно-інтонаційна структура ад'єктонімів характеризується:

а) висхідним наголошенням (схема: /): Скала/ Вн – скальський/й, Чуднівці/ Пл – чуднівський/й – 166 (2,5 %); б) висхідно-спадним наголошенням (схема: / \): Коното/п См – коното/пський, Бо/бринець Крв – бобринецький – 5206 (81 %); в) спадним наголошенням (схема: \): Ю/наківка См – ю/наківський, Льві/в Лв – льві/вський – 1078 (16,5 %). Найбільш поширеним в українських ад'єктонімах є висхідно-спадне наголошення (81 %).

Досліджуючи акцентні закономірності наголосу в українських відтопонімних прикметниках, встановлено, що найтиповішими їх акцентними ознаками є: 1) наголошення другого (39 %) та третього складу (36 %): Горо'хівське Мк – горо'хівський, Зати'шся Од – затиша'нський; 2) у зворотному порядку – наголошення передостаннього складу (52,5 %): Заві'тне Зп – завітня'нський; 3) акцентно-інтонаційна структура: висхідно-спадне наголошення (81 %): Бо'бринець Крв – бобринецький; 4) довжина – чотири склади (47,5 %): Ярчі'вці Трн – ярчовецький; 5) фіксований нерухомий наголос (переко'пський, переко'пському: Переко'п Хрс; те'плицький, те'плицькому: Те'плик Вн).

Акцентні ознаки ад'єктонімів переважно збігаються з акцентними ознаками ойконімів, тому що більшість відтопонімних прикметників (83 %) зберігає акцентуацію твірного, напр.: Миха/йлівка Од – миха/йлівський.

Для акцентологічної системи ад'єктонімів більшою мірою, ніж для акцентологічної системи ойконімів, характерне висхідно-спадне наголошення завдяки використанню словотворчих суфіксів, які переймають наголос на себе (-анськ- (-янськ-), -ейськ-, -овецьк-, -анецьк-, -инецьк-, -ецьк-, -ицьк-), перетворюючи спадне чи висхідне наголошення ойконіма у висхідно-спадне: Лю'ча ІФ – люча'нський (спадне наголошення ойконіма, схема: \ → висхідно-спадне наголошення ад'єктоніма, схема: /\) і Чернівці' Чрв – черніве'цький (висхідне наголошення ойконіма, схема: / → висхідно-спадне наголошення ад'єктоніма, схема: /\). Загалом в українській мові спостерігається тенденція до збереження акцентно-інтонаційної структури ойконіма – висхідно-спадного наголошення: Черка'си Чрк – черка'ський (висхідно-спадне наголошення ойконіма, схема: /\ → висхідно-спадне наголошення ад'єктоніма, схема: /\). А основною силою, яка керує акцентно-інтонаційною структурою відтопонімних прикметників, є дія загальномовної тенденції до наголошення середини слова.

Довжина ад'єктонімів найчастіше збігається з довжиною ойконімів. Цьому сприяє: а) втрата флексії твірного; б) дія морфологічного усичення основи твірного; в) приєднання простого чи складного словотворчого суфікса: напр., Донське' Днц – донськи'й (модель: ОО' → ОО'), Га'нківці ІФ – га'нківський (модель: О'ОО → О'ОО), Оста'пківці Вн – остап'я'нський (модель: ОО'ОО → ОО'ОО).

На основі аналізу акцентуаційних моделей ад'єктонімів, утворених від кожної акцентуаційної моделі ойконімів, виявлена система акцентуаційних моделей відтопонімних прикметників української мови. Із двадцяти чотирьох моделей найпоширенішою в системі наголошення ад'єктонімів є чотирискладова з наголосом третім складом від початку та другим складом від кінця – ООО/О (26 %): Южине/ць Чрв – южине/цький, Кукули/ Вн – кукуля'нський. Її основні ознаки: чотири склади, наголос на третьому складі, нефінальний, неокситонний парокситонний наголос, висхідно-спадне наголошення. Типові також моделі: 1) трискладова з наголосом другим складом від початку та другим складом від кінця – ОО/О (19,2 %): Ізю/м Хрк) – ізю/мський; 2) чотирискладова з наголосом другим складом від початку та третім складом від кінця – ОО/ОО (19 %): Весе/лка Крв – весе/лківський; 3) трискладова з наголосом першим складом від початку та третім складом від кінця – О/ОО (13,5 %): Ві/нниця Вн – ві/ницький. Можна стверджувати, що наголос в українських ад'єктонімах, як і в ойконімах, найчастіше закріплюється на середині слова.

Морфологічна природа наголосу полягає в морфологічній похідності, яка, як влучно підкреслив А. А. Залізняк, виявляється в тому, що похідне або просто зберігає основу твірного слова та його акцентуацію, або трансформує їх за деякими стандартними правилами [2: 9]. У багатьох відтопонімних похідних зберігається задана твірним ойконімом акцентна модель – такі утворення розглядаються як такі, у яких словотворчий акт здійснюється без переміщення наголосу: Ли/пове Зк – липівський (модель: О/ОО → О/ОО), Чапли/нка Пл – чаплинський (модель: ОО/О → ОО/О), Порик Вн – порицький (модель: О/О → О/ОО). А власне морфологічна природа наголосу зводиться до його переміщення, яке веде до зміни акцентної моделі похідного слова порівняно з твірним: Я/гідне Лг – ягідня'нський (модель: О/ОО → ООО/О), Хору/нже Хрк – хорунжа'нський (модель: ОО/О → ООО/О).

В акцентуації відтопонімних прикметників найбільш сильною є дія тенденції до збереження наголосу твірного (83 %) – із 6450 ад'єктонімів 5334 зберігають наголошення ойконіма. Переміщення ж наголосу, яке призводить до зміни акцентної моделі похідного порівняно з твірним, властиве 17 % ад'єктонімів (1116 одиниць).

Тому найзагальнішими морфологічними функціями наголосу в ад'єктонімному словотворі є: 1) функція збереження акцентуації твірного слова в похідному та 2) функція переміщення наголосу.

При виявленні морфологічних функцій наголосу у відойконімному словотворі ми керувалися: 1) морфологічним правилом граматичного протиставлення, або граматичної опозиції [4: 19], яке проявляється в протиставленні наголосу твірного слова похідному; 2) морфологічними умовами реалізації граматичного правила. Такими умовами є: акцентуація базової основи (ойконіма) та наявність певного словотворчого форманта, в поєднанні з яким спостерігається альтернація [4: 24].

Морфонологічне правило граматичного протиставлення, або граматичної опозиції, полягає у протиставленні наголосу твірного слова і похідного. Саме до такого протиставлення пропонує звести вивчення морфонології наголосу в словотворі В. В. Лопатін [5: 174-197]. Словотвір ад'єктонімів цікавить переміщення чи непереміщення наголосу в межах словотвірної значущих елементів (основи, афіксів, закінчення). Залежно від цього виділяються п'ять типів акцентних опозицій, або протиставлень, через які в ад'єктонімному словотворі проявляються морфонологічні функції наголосу. Найпоширенішою виявилась акцентна опозиція "Наголос на основі ойконіма – наголос на основі ад'єктоніма" (81 %): Лади/жин Вн – лади/жинський, Па/влів Днц – па/влівський. Менш поширена – акцентна опозиція "Наголос на основі ойконіма – наголос на твірному суфіксі ад'єктоніма" (14 %): Шпо/ла Чрг – шполя/нський, Ма/рківці ІФ – маркове/цький. Акцентні ж опозиції "Наголос на основі ойконіма – наголос на флексії ад'єктоніма" (1,2 %): Ле/беді Рв – лебедьски/й; "Наголос на флексії ойконіма – наголос на основі ад'єктоніма" (1,8 %): Морохівці/Хрк – морохівча/нський; "Наголос на флексії ойконіма – наголос на флексії ад'єктоніма" (2 %): Скала/ Вн – скальськи/й є малохарактерними для української ад'єктонімії.

Перша акцентна опозиція "Наголос на основі ойконіма – наголос на основі ад'єктоніма" (Сня/тин ІФ – сня/тинський) – характерна, типова і закономірна для українських відтопонімних прикметників, тому що акцентуація тієї частини ойконімів, яка входить до структури ад'єктоніма як обов'язковий елемент, зберігається [1: 105]. А використання словотворчого суфікса -ськ-, який не перетягує наголос на себе, сприяє збереженню акцентуаційного малюнка твірного в похідному. Отже, в акцентуації відтопонімних прикметників найбільш сильною є дія тенденції до збереження наголосу твірного слова.

Однією із морфонологічних умов реалізації правила граматичного протиставлення, або опозиції, є наявність певного словотворчого форманта. Словотворчі суфікси впливають на місце наголосу в ад'єктонімі. Л. Г. Зубкова відзначає, що залежність типу акцентної співвіднесеності твірних та похідних слів від способу утворення останніх зумовлена значною мірою відмінностями в акцентних властивостях самих афіксів; а багато афіксальних морфем мають здатність визначати наголос похідного слова [3: 54]. Морфонологічні функції наголосу при словотворі ад'єктонімів визначаються морфонологічними ознаками ойконімів як твірних слів та фонематичними особливостями твірних суфіксів.

Приєднуємося до думки А. А. Лучик про те, що найсуттєвішими фонематичними ознаками суфіксів, які впливають на морфонологічне переміщення наголосу, виступають: 1) прикритість чи неприкритість ініціального звука суфікса; 2) наявність чи відсутність у його структурі голосного звука; 3) наявність чи відсутність інтерфіксів у структурі суфіксів; 4) здатність суфіксів зумовлювати місце наголосу в похідному слові [6: 29].

З існуючих в українській мові одинадцяти ад'єктонімних суфіксів [1: 7-8] завжди ненаголошеним виступає лише суфікс -ськ- – 100 % (Терні'вка Мк – терні'вський), а наголошеними – суфікси -анськ- (-янськ-) – 97 % (Крини'чки Од – кринича'нський), -ейськ- – 100 % (Рі'вня Чрв – рівне'йський), -овецьк- – 100 % (Тара'ски Вн – тараскове'цький), -анецьк- – 100 % (Ві'рля Трн – вірляне'цький), -инецьк- – 100 % (Су'ржа Трн – суржине'цький), -ецьк- – 100 % (Дідо'вичі Жт – дідове'цький), -ицьк- – 100 % (Луг Зк – лужи'цький). Суфікс -івськ- може виступати і наголошеним – 53 % (Маркуші' Вн – маркуші'вський), і ненаголошеним – 46 % (Степ См – степі'вський). А суфікси -инськ- та -енськ- в основному є ненаголошеними (Я'лта Крм – я'лтинський, Ро'жище См – ро'жищенський) – відповідно 73 % і 86 %.

Тому залежно від акцентованості чи неакцентованості фіксуються чотири групи суфіксів, які здатні зумовити місце наголосу в ад'єктонімі: 1) суфікси, що не несуть на собі наголос: -ськ-; 2) суфікси, що виступають під наголосом: -анськ- (-янськ-), -ейськ-, -овецьк-, -анецьк-, -инецьк-, -ецьк-, -ицьк-; 3) суфікси, що в одних випадках виступають наголошеними, а в інших – ненаголошеними: -івськ-; 4) суфікси, що в основному є ненаголошеними: -инськ-, -енськ-.

Причини переміщення наголосу в ад'єктонімному словотворі різноманітні: 1) втрата наголошеної флексії твірного ойконіма в процесі словотворчого акту; 2) дія тенденції до наголошення середини слова, що призводить до зміни акцентно-інтонаційної структури ойконімів та створення висхідно-спадного наголошення в ад'єктонімах; 3) використання словотворчих суфіксів, які здатні перетягувати наголос на себе: -анськ- (-янськ-), -ейськ-, -овецьк-, -анецьк-, -инецьк-, -ецьк-, -ицьк-; 4) дія закону морфемної несумісності.

Таким чином, морфонологічними функціями наголосу в ад'єктонімному словотворі є: 1) збереження акцентуації твірного слова в похідному; 2) переміщення наголосу, яке веде до зміни

акцентної моделі похідного слова порівняно з твірним; 3) узгодження акцентного вираження похідного із загальномовною тенденцією до наголошення середини слова; 4) продовження і завершення після наголошеної основи спадної частини інтонації; 5) збереження місця і способу наголошення твірного в похідному; 6) поповнення наголошеного елемента.

Встановлено, що в акцентологічній системі ад'єктонімів, як і акцентологічній системі ойконімів, властиве явище акцентної варіантності, яке свідчить про те, що ця система динамічна, змінна, не стала й знаходиться в постійному русі та вдосконаленні. Встановлено, що ад'єктоніми, утворені від ойконімів з паралельним наголосом, можуть зберігати подвійний наголос твірного (52 %): Цу/ма/нь Вл – цу/ма/ньський; а можуть мати єдиний наголос (48 %): Оме/льни/к Пл – омел/ньи/цький. Від ойконімів з єдиним наголосом іноді утворюються ад'єктоніми з варіантним наголошенням (7 %): Феодо/сія Крм – феодо/сі/йський. Від по-різному наголошених однотипних ойконімів ад'єктоніми утворюються: а) за різними словотворчими моделями (59 %): Рі/пки Чрг – ріп/цький і Ріпки/ См – ріпча/ньський; б) за однією словотворчою моделлю, але різним наголошенням (26 %): Со/колів Днп – со/колівський і Соколі/в Жт – соколі/вський; в) за однією словотворчою моделлю та однаковим наголошенням (15 %): Іллі/нці ІФ – іллі/нці/цький, Іллі/нці Кв – іллі/нці/цький, Іллі/нці Вн – іллі/нці/цький. Від однаково наголошених однотипних ойконімів більшість ад'єктонімів (87 %) утворюється за однаковими словотворчими моделями та однаковим акцентуванням: Ма/йське Крв, Хрк, Мк – ма/йський.

У системі наголошення ад'єктонімів спостерігається тенденція до усунення зайвої акцентної варіантності та усталення єдиної акцентної норми. Дія аналогії, акцентуація за найтиповішими акцентуаційними моделями і вплив словотворчих суфіксів -анськ- (-янськ-), -ейськ-, -овецьк-, -анецьк-, -инецьк-, -ецьк-, -ицьк-, здатних перетягнути наголос на себе, є основними причинами унормування наголосу відтопонімних прикметників. Стримуючи тенденцію до однотипного, стандартного наголошення, акцентна варіантність не завважає формуванню системи наголошення ад'єктонімів, а, навпаки, збагачує та оновлює її. Генералізація ж одного з акцентних варіантів веде до стабілізації та унормування наголосу.

Висновки. Отже, акцентологічна система відтопонімних прикметників є відносно самостійною системою із своїми особливостями, моделями, засобами, тенденціями, закономірностями. Разом з тим при всій своїй специфічності вона підлягає основним акцентологічним законам української мови. До основних тенденцій у наголошенні ад'єктонімів належать: 1) збереження наголосу твіркої основи; 2) наголошення за аналогією до ойконімів; 3) тенденція до наголошення середини слова; 4) вплив словотворчих суфіксів, здатних перетягнути наголос на себе; 5) вирівнювання наголосу ад'єктонімів за аналогією до наголошення більшості ад'єктонімів, утворених за допомогою одного і того ж суфікса; 6) вирівнювання наголосу відтопонімних похідних, усталення єдиної акцентної форми; 7) усунення строкатості, різнобарвності в акцентологічній системі ад'єктонімів; 8) усунення зайвої варіантності та унормування наголосу.

Перспективи подальших досліджень вбачаємо в комплексному дослідженні наголосу ойконімів та відойконімних дериватів – ад'єктонімів та катойконімів. У подальших розвідках із цієї проблеми варто звернути увагу на культуромовний аспект, зокрема на правильне наголошування аналізованих онімів носіями мови, особливо у професійній комунікації.

УМОВНІ СКОРОЧЕННЯ

Скорочення назв областей України:

Вн – Вінницька, Вл – Волинська, Днп – Дніпропетровська, Днц – Донецька, Жт – Житомирська, Зк – Закарпатська, Зп – Запорізька, ІФ – Івано-Франківська, Кв – Київська, Крв – Кіровоградська, Крм – Кримська, Лв – Львівська, Лг – Луганська, Мк – Миколаївська, Од – Одеська, Пл – Полтавська, Рв – Рівненська, См – Сумська, Трн – Тернопільська, Хрк – Харківська, Хрс – Херсонська, Хм – Хмельницька, Чрв – Чернівецька, Чрг – Чернігівська, Чрк – Черкаська.

БІБЛІОГРАФІЯ

1. Горпинич В. О. Відтопонімі прикметники в українській мові / В. В. Горпинич. – К.: Вища шк., 1976. – 138 с.
2. Зализняк А. А. От праславянской акцентуации к русской / А. А. Зализняк. – М.: Наука, 1985. – 428 с.
3. Зубкова Л. Г. Части речи в фонетическом и морфологическом освещении / Л. Г. Зубкова. – М.: Изд-во Ун-та дружбы народов, 1984. – 83 с.
4. Кубрякова Е. С., Панкрац Ю. Г. Морфология в описании языков / Е. С. Кубрякова, Ю. Г. Панкрац. – М.: Наука, 1983. – 120 с.
5. Лопатин В. В. Акцентологические проблемы синхронного словообразования в современном русском языке / В. В. Лопатин // Славянское и балканское языкознание. Проблемы морфологии. – М.: Наука, 1981. – С.174-197.

6. Лучик А. А. Состав, функции и взаимодействие морфонологических явлений в оттопонимическом словообразовании русского языка : дисс... канд. филол. наук : спец. 10.02.01 «Русский язык» / Одесский гос. ун-т им. И.И.Мечникова. – Одесса, 1988. – 192 с.

7. Суперанская А. В. Ударение в собственных именах в современном русском языке /А. В. Суперанская.– М.: Наука, 1966. – 259 с.

8. Суперанская А. В. Ударение в заимствованных словах в современном русском языке /А. В. Суперанская. – М.: Наука, 1968. – 310 с.

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРА

Лариса Гуцул – кандидат філологічних наук, доцент кафедри української мови Кіровоградського державного педагогічного університету ім. В. Винниченка.

Наукові інтереси: акцентологія ономастичної лексики, відтопонімний словотвір.